

Shodují se s vývodý Václava Wassermana, které vyjadřuje stať nadepsaná Úvodem. 1. Potřebujeme lidový film. 2. Řemeslo je věc tak důležitá jako umění — ale vývoj předpokládá, abychom měli v ohni obě želízka. Zatím (pravděpodobně jen dočasně) je položen důraz na řemeslo a na průměr.

Souhlasím tedy s předloženou povídkou a činím to tím ochotněji, že se mi nezdá býti příliš vzdálen vyšších záměrů. Některé postavy (Zima, Tolar, Strnad, Strnadová) jsou již v treatmentu kresleny velmi plasticky. — Děj je snad úmyslně poplacen konvencí a vypomáhá si zásahy seslanými z nebes. To je škoda. Povídka tak vroucího citu by měla znít a vyvrcholit z vlastních prostředků — to jest z napětí, které vyvolala a které je tedy dáno. Podstatnější (jak se mi zdá) výtka se odnáší k beránčí mírnosti, s kterou osoby zamýšleného filmu přijímají svůj osud. Měly by se vzbouřit především proti Tomsovi, který propůjčuje — či prodává — slávu za cenu štěstí. Měly by se vzbouřit proti mizernému pořádku, který představuje pan Zima a patrně celá zastavárna.

Rambouskovi (více než snění o penězích) by slušela snaha, aby si vymohl zaměstnání a lepší mzdu.